

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *A hódítás művészete Heller ur teóriájában*

Forrás:

Új Nemzedék

3n

(Hely)

1926. 8. 11.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal...)

Osztályozás

Tárgy

347.621.7

Hely

Idő

"1926"

Személy

A hódítás művészete Heller ur teóriájában

Amikor kétévi gyötrő agymunka eredménye a „Házassági Szemle” — Irodalmi és művészeti vállalkozás amerikai mintára — a valóságban

Rendet kell már teremteni a hirdetés-dzsungelben

— Az *Új Nemzedék* tudósítójától. —

A legutóbb leplezte le az *Új Nemzedék* az apróhirdetések üzelmeit. Legfőbb ideje, hogy a hatóságok végrehajtsák tervezett intézkedésüket az apróhirdetésekkal üzőt visszaélések megállítására.

Nemrégiben az egyik reggeli lap apróhirdetéseit között a következő szövegű hirdetést olvastuk:

VEZÉRKÉPVISELŐT keresünk minden vidéki városban házassági témával foglalkozó, most engedélyezett szépirodalmi képes hetilap terjesztésére. „A hét kézfogói és esküvői” s „Állandó szépségverseny” rovatainkba: fényképanyag, előfizetések, apróhirdetések gyűjtésére. Próbahónap után fixfizetést, szerződést adunk. Részletes ajánlatok, referenciákkal a „Házassági Szemle” szerkesztőségébe, VIII. Nép-színház-utca 19. címzendők.

Az ilyen szövegű hirdetések nem tartoznak ugyan a ritkaságok közé, munkatársunk mégis érdekesnek tartotta utánajárni, hogy milyen lehet ezzel a nagy apparátussal dolgozó házassági lapvállalat. Egy ötemeletes sarokház első emeletén van a szerkesztőség. Idősebb jól táplált hölgy nyit ajtót csöngetésünkre és kíváncsian érdeklődik látogatásunk felől. Mikor megmondjuk, hogy mi végett jöttünk ide, az előszobában leültet bennünket.

— *Pechjük van az uraknak* — mondja. — A „főszerkesztő” ur éppen az imént távozott el hazulról és csak egy jó félóra múlva jön vissza. Addig tessenek türelmemmel várni.

Alig helyezkedtünk el, újra csengetnek. Nyurga boltoslegény jön és cipőskatulyát szorongat a hóna alatt. A dobozt az előszobaszekrény üveglapjára akarja letenni, de Ulmann ur, a vállalat igazgatója, aki az érkezket fogadja, kikapja a kezéből.

— *Ami siker, az ziker* — mondja ravaszul hunyorgatva és már viszi is a belső szobába a dobozt.

Általában nagy itt a bizalom és hol Ulmann ur, hol pedig az egy tagból álló személyzet őrködik, hogy zsebre ne vágjuk az előszoba két butorát, a kanapét és a nagyszekrényt.

Végre megérkezik Heller ur, a főszerkesztő. Hosszu, sovány, becsett arcú 35 év körüli férfi. Főlényesen néz végig rajtunk, szegény páriákon. Bemutatkozunk és megkérjük, hogy informáljon bennünket a hirdetésükről.

— *Ja, kérem, ez nehéz eset* — mondja. Ma már holtra beszéltem magamat és különben idém sines, hogy az urakkal foglalkozzam, de majd — *Mária kisasszony* — mutat a gépirőnőre, azaz a személyzetre, informálni fogja önöket. Közben valaki erősen csenget és Máriának ajtót kell menni nyitni.

Az amerikai ötlet, karikagyűrűben

— *Aber* — mondja Heller ur — különben foglaljanak helyet mégis. Hogy előbb megértsék, miről van szó, olvassák el ezt a církulárét.

Azzal kivesz a zsebéből egy kis kartonlapot és átadja nekünk. A „církuláré” első oldalán egy női fénykép van karikagyűrűben. Felirata a „Házassági Szemle”, szerkeszti Forró Pál. Elolvastuk a szöveget is — amiből semmit sem értettünk meg.

Heller azt mondja munkatársunknak, hogy nyolc évig volt kint Amerikában és onnan hozta ezt a modern leánykereskedelmi ideát. Különben igen sokat dolgozott rajta és „két évi gyötrő agymunkájának az eredménye”.

mda 1923

Heller fantasztikus tervei közül kétségkívül legérdekesebb a *reggeli lapok házassági hirdető-rovatainak kivégzése*. Kötelességünk meg-

írni, hogy minő az a fegyver, amivel Heller harcolni akar.

Sokezer röpiratot nyomat ki. Amikor ilyen lap egy férjhezmenni szándékozó leány kezébe kerül, — gondolja a *nagy tapasztalatokkal* rendelkező Heller, ismervén a nők pszichológiáját — akkor a hölgy *elmeséli a dolgot ismerőseinek, barátinőinek* — akik majd hirdetéseiüket a „Házassági Szemlében“ adják le.

A 102-es érdeklődik a 9-es iránt

— Mit mondjak önöknek még? Bátran állíthatom, hogy erre a *Pesti Hírlap* is „lépít“ *legalább 25 embert* — mondja merész elszántsággal Heller, miközben apró szurós szeméit idegesen rángatja.

Amig beszél, lopva megszemléljük a szerkesztőségbe átalakított lakást. Egyszerű kis szoba, amelyben pár íróasztal, telefon és egy írógép van. Heller észreveszi, hogy vizsgálódunk és mintha kitalálta volna gondolatainkat mondja:

— Jelenleg ez csak *ideiglenes helyiség*, adig, amig az *adminisztrációs* részt be nem fejeztük. Utána az *Andrássy-utca* meggyünk, ahol ötszobás *elegáns* utcai helyiséget béreltünk ki.

— Nézzék *drága uraim!* — nem szenzációs

valami ez! — mondja minden további átmenet nélkül. — A lapomban lesznek fényképek, még pedig *a hölgyek a baloldalon, a férfiak a jobboldalon*. Tegyük fel, a női kép száma 102-es, a férfé meg a 9-es. Most a 102-es érdeklődik a 9-es iránt és kész a parti. Remélem, hogy ezzel már mindent meg is értettek, nemde?

„Buda prima talaj“

— Különben mit szólnak hozzá, én, a Heller erre a vállalkozásra *engedélyt* kaptam. Azt hiszem tudják, hogy ez ma nem olyan egyszerű dolog — mondja büszkén és fölényesen. Na ja, ilyen *szenzációs dologra* csak adhattak *engedélyt*, mi? Hiszen ez *egy tiszta „bót“*. Meg kell említenem, hogy az *engedélyem jóváhagyás végett most van éppen a polgármesternél*, de ez pusztán *csak formai* dolog. De hogy visszatérjek a tárgyra, — *hol és mikor akarnak dolgozni az urak?*

— *Részemről Zugliget és a Lipótmező környékén* — feleltem kissé tréfásan.

— *Na és a másik ur?*

— *Budán* — hangzik a felelet.

— Nagyszerű — tör ki a lelkesedés Hellerből. — *Buda az ilyen célokra prima talaj!* Apropos! — mondja — *működtek már ilyen akvizíciós munkálatokban?*

— Természetesen — feleljük, — hiszen *vérbeli akvizitörök vagyunk*.

— Bravó — tör ki újra Hellerből a lelkesé-

dés. Szerdán akkor kezdhetik is már — mondja és kezét nyújtja. Sajnálom, de nekem nincs több időm az urak számára, mert a *nyomdába* kell mennem, ott van sürgős dolgom. A kissasszony majd felveszi az adataikat.

— *Mári!* — szól oda a teljes irodaszemélyzetnek, — *vegye fel az adatokat*.

Mária a nagy nők hamisítatlan komolyságával ül az asztal mellett és már kezében is a könyv, amiben a nevünket akarja megörökíteni.

— *Weisz Hugó* — diktálom be „nevemet“.

— *Fülöp?* — kérdi Mária, mintha nagyot hallott volna.

— Nem, *Hugó* — javítom ki hirtelen, mintha nem mindegy lenne. Mikor „*személyi adataink*“ nyomot hagytak a nagy könyvben, észrevettük, hogy a mi nevünk az *első*, Heller ur pedig, mint mondta, aznap nagyon sok felvilágosítást adott, amibe *igen belefáradt*. Vajon mi fog vele történni akkor, ha majd az igazi *Weisz Hugók* találnak jönni akvizícióra.